

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Ana Russe

Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRODAN, RADU

Selah / Radu Prodan. - București : Siono Editura, 2024-

2 vol.

ISBN 978-630-6509-50-8

Vol. 1. - 2024. - ISBN 978-630-6509-51-5

343.62

Radu Prodan

SELAH

Volumul I

SIONO
EDITURA
București, 2024

PROLOG

Soarele, bătrânul meu prieten, m-a trezit cu un bobârnac în nas. Am deschis ochii și l-am privit cum intră pe fereastra deschisă ca la el acasă, jucându-se cu firicelele minuscule de praf din aer. Am rămas câteva minute culcat, încercând să scap de blestematele de dureri din oase după care, văzând că n-am succes, am hotărât să le ignor, am ieșit în curte unde am pornit micul generator electric, m-am îndreptat spre bucătărie unde am pus în priză filtrul de cafea, urmărind cum începe apa să bolborosească, apoi am deschis sertarul și-am scos pachetul de țigări și bricheta lovită, turtită, cu cromul șters aproape complet.

– N-ar trebui să fumați, am auzit o voce blândă.

Nanyamka, menajera mea voluntară, care venea la mine de două ori pe săptămână de mai mult timp decât țineam minte, clătină dojenitor din cap.

– Sunteți tare încăpățânat, spuse ea.

Am privit-o cum începe să deretice prin cameră, mișcându-și repede și sigur brațele negre, cu pielea lucioasă. La cei aproape 60 de ani și șapte copii, era agilă ca o fetișcană. Ea și Elolo, soțul ei, țineau mica prăvălie de la intrarea în sat.

– Nany, ce spune Elolo că vii aici atât de des?

Zâmbi și fața ei neagră se luminează.

– Elolo îmi spune „Nany, să ai grijă de bătrânul Adofo, altfel n-o să mai mănânc *fufu*¹ de la tine!”

Râsul îmi trecu într-un acces de tuse care mă încovoie. Simțeam cum îmi smulge ultima picătură de vlagă din trup. Nanyamka se apropie îngrijorată, iar mila din ochii ei m-a îndârjit.

– Sunt bine, Nany, fii liniștită. Nu mă curăț încă, mai am câte ceva de făcut.

– Nu mai vorbești așa, protestă ea. Sunteți în putere, dar vă neglijați prea mult. Știți că doctorul a spus să nu mai fumați.

– Doctorul..., am mârâit. Ce știi ăștia? Dacă ar fi după ei, nici să respirăm n-am mai avea voie. O injecție mică și gata, salvezi clima, gândacul cu trompetă și homosexualii... javrele.

Am stins țigara și m-am ridicat.

– Ar trebui să vă bărbieriți, veniți la noi?

Pe lângă comerțul din prăvălia cu orice, Elolo era frizerul satului, coafor și, Doamne iartă-mă, chiar dentist, dacă era nevoie.

– Mă bărbieresc eu, Nany. Prefer să-mi tai gâtul singur dacă trebuie.

Râse și, văzându-i fața cum se luminează, mi-am dat seama cât mi-erau de dragi oamenii ăștia cumsecade, care

¹ Fel de mâncare originar din Ghana, compus din manioc, malanga, platanos și yams. Uneori se servește și cu carne. (n.aut.)

mă acceptaseră între ei ca pe unul de-al lor, cu ani în urmă. Îmi schimbaseră până și numele. Micul sat de pe coastă îmi devenise casă și acasă după ce lăsasem totul în urmă, iar soarele Africii îmi dădea viață în fiecare zi.

– Vreți să vă aduc ceva de mâncare la prânz? întrebă ea, zâmbind larg. Fac *fufu*...

Am izbucnit în râs.

– Nany, la cum gătești, cred că Elolo curăță toată oala, oricât de supărat ar fi pe tine. Dar da, dacă îți rămâne, o porție de *fufu* ar fi binevenită.

Chiar ar fi fost, că mai aveam doar niște resturi pe care, de altfel, mi se păruse că le văd mișcând.

Mă privi puțin încurcată.

– Ce este, Nany, spune.

Scotoci în tașca împletită, multicoloră, de care nu se despărțea niciodată.

– Copiii au făcut asta pentru dumneavoastră...

Am luat micul avion din lemn, sculptat, puțin cam stângaci, dintr-o singură bucată. Era o miniatură după B-200. Pe botul alungit scria, cu litere de tipar, puțin cam mari, Andromeda. Elicele erau modelate atent, până și conurile erau vopsite în negru. Am învățat cu degetul una din ele. Andromeda mea.

Nany îmi arată cabina cu degetul.

– Vedeți, sunteți acolo, înăuntru, v-au desenat fața.

– Spune-le că s-au asigurat de o grămadă de bomboane, Nany, am râs.

Ochii îi sclipiră, dar era serioasă.

– Sunteți un om bun. Am să le spun cât de mult v-ați bucurat de darul lor.

Aruncă o privire în jur, asigurându-se că totul e în ordine.

– Mai aveți nevoie de ceva?

Am clătinat încet din cap.

– Nu, Nany, îți mulțumesc. O să trec pe la prăvălie mai târziu. Salută-l pe Elolo din partea mea.

După ce am făcut un duș, m-am bărbierit cu atenție, încercând să-mi țin în frâu ușorul tremur al mâinii, apoi am dus cafeaua pe masa de ratan, străjuită de trei palmieri, din fața casei. Mi-am aprins o țigară, privind prin fumul ei marea care se unduia leneșă, căutând răspunsul la o întrebare: oare, dacă aș lua-o de la început, aș proceda la fel?

UNU

Când Rick Pierce mi-a dat vestea aia bună, eram acasă și pierdeam vremea eficient, cu o cafea uriașă în față, în care dizolvasem două lingurițe barosane de zahăr și un strop de Captain Morgan Black Spiced, în pofida amenințărilor și istericalelor publice cum că zahărul îți distruge organismul și-ți face viața mizerabilă. Eu și zahărul suntem prieteni la cataramă de când mă știu, n-am avut niciodată nici pe dracu', așa că nu-mi fac probleme.

Îmi plac diminețile însorite din Florida, atunci când încă se mai simte briza nopții, iar mirosul de cafea combinat cu cel de soare mă duce cu gândul la un corn cald cu unt adus pe o farfurie de cineva îmbrăcată sumar și cu gândul la cu totul altceva decât mâncatul, iar după aia să dispară cu viteza luminii și să mă lase-n pace până la noi dispoziții. Nu mă întrebați de ce, probabil că un psiholog ar putea să vă dea un răspuns, că aștia știu orice și-ți pot explica de ce vreun golan a jefuit o bătrână, după care i-a tras una-n cap cu fierul de călcat, consecință a unei traume suferită de stră-stră-bunică-su care, când era copil, a căzut în freză de pe cal, alterând astfel, iremediabil, structura genetică a familiei, transformându-l pe golanul de azi în candidat la scaunul electric. Nu-i „vindecă” ei și pe adolescenții suferind de „anxietate”, „nehotărâre de gen”

și „depresie socială”, a căror unică prietenă este mâna? De-aia zic. Vorbesc prea mult, este? Și maică-mea îmi spunea, uneori, că am o gură așa de mare, că într-o zi o să cad în ea.

În orice caz, când a sunat telefonul am fost sigur că-s belele la orizont. Erau. La capătul firului era Rick și când i-am auzit vocea, mi-a fost clar că e ceva. Rick nu sună sâmbăta decât dacă arde.

– Orice-ar fi, nu mă interesează, i-am răspuns la salut. E sâmbăta mea liberă, am o cafea care mă așteaptă, deci lasă-mă-n pace.

A râs și am simțit un degețel subțire și rece începând să mi se plimbe pe spate. Iar avea idei.

– Păi, sunt prin vecini și cafeaua aia a ta miroase până aici. Crezi că m-aș supăra dacă mi-ai oferi și mie una?

Mi-am lungit gâtul, prudent, chiorându-mă peste balustrada terasei ca un bătrân șef de trib apaș. Stătea sprijinit de mașină, fix în fața casei mele și-mi făcea vesel cu mâna. Să te ia naiba, Rick.

– Nu prea ai o atitudine corespunzătoare față de șeful tău, mă mustră, așezându-se comod în balansoar.

Am turnat cafea într-o cană curată.

– E sâmbătă dimineață, e ziua mea liberă, stai pe terasa mea, în balansoarul meu, ți-am oferit cafea, ce naiba mai vrei, sânge?

Luă o gură de cafea, apoi plescăi.

– Foarte bună. Da' tu o bei cu prea mult zahăr. Și rom, la ora asta...! se oripilă el. Frumos locșor ai aici, continuă,

privind în jur, ignorând mutra mea încruntată.

M-am cocoțat cu fundul pe balustradă, mi-am aprins o țigară, apoi i-am aruncat în poală pachetul și bricheta.

– Ai o pisică? Întrebă el, uitându-se sub scaun.

– Nu, de ce?

– Papagal? Peștișor auriu? Câine? O plantă care trebuie udată?

L-am privit atent.

– Ce naiba e cu tine? Ai nevoie de un job sau dementa aia nesatisfăcută de Greta Thunberg ți-a devenit prietenă și te-ai făcut activist ecologist?

A râs.

– Nici vorbă. Da' mă gândeam că pot să am grijă de ele cât ești tu plecat.

Am luat o gură de cafea, cuprins deodată de presimțiri negre.

– Plecat? Vezi vreun bagaj pe-aici?

Făcu un gest evaziv.

– Sunt așa de zăpăcit. Nu ți-am spus? Nu, așa e. Ei bine, ne-am hotărât să facem o chestie mai ieșită din comun, așa că te trimitem într-un tur în jurul lumii.

Se uită drept în gura mea căscată, apoi rânji, arătându-și dinții.

– Știam eu că o să te surprind plăcut. Vezi tu, continuă cu un gest elegant, ca și cum ar fi fost într-o conferință cu acționarii, concurența ne cam presează, tehnicile clasice de marketing sunt fumate de mult, așa că ne-am gândit la ceva inedit, care să ne propulseze pe piață...

– Da, da, l-am întrerupt, cunosc placa, deci scurtează-o. Habar n-am cum o chestie de-asta ne va propulsa, cum zici tu, da' ce știi eu? Dacă voi ați hotărât că, înghesuindu-mă pentru câteva zile într-un avion, firma câștigă ceva, foarte bine. Când plec?

– Cine-a zis ceva de înghesuit? insinuă el, mios. O să zbori cu avionul tău, prietene.

M-am înecat cu cafeaua, azvârlind-o înapoi în cană și de-acolo pe tricou.

– Te-ai lovit cumva la cap? l-am întrebat, prudent. Te-ai sonat? Ai avut o noapte grea? Hai să-ți dau o aspirină, Rick, după aia ne ducem pe plajă și ne uităm după fete, vrei?

Se uită la mine fără nici un cuvânt. Nu glumea.

– Un zbor în jurul lumii cu avionul meu? am întrebat. Nu cred că vorbești serios.

– Ba da, răspunse, arătând cu degetul. Ai pete de cafea pe tricou.

– Lasă petele, spune-mi cum să traversez oceanul cu găoacea aia? Vorbim de peste patru mii de mile aici. Sau vrei să o iau pe sus, prin Nord, pe deasupra Groenlandei?

– Alta-i ideea, făcu el, pocnind din degete. Am făcut deja traseul, o să pleci din Mali, traversezi Africa, Australia, Rusia, Europa... și tot așa, în cerc. Trimitem avionul pe mare, odată cu tine, iar punctul de plecare va fi același cu punctul de sosire: Timbuktu².

² Oraș în Mali, situat la aproximativ 20 km de râul Niger (n. aut.)

L-am privit îndelung dar, de fapt, gândeam intens. Mi-am tras un scaun și am aprins o nouă țigară.

– OK, am spus, să zicem că e pe bune. Nu știu cine a fost cu ideea, dar sper că v-ați gândit bine în ce mă băgați. Riscurile sunt foarte mari, în special în Africa. Au ăia pe-acolo câteva țări în care nu suntem deloc bineveniți, asta ca să mă exprim moderat.

Aprobă din cap.

– Știm. Deja am luat legătura cu consulatele și cu ambasaderele noastre de pe traseu. Nu te trimitem singur. Copilotul tău va fi Kate Randall.

– Deci ați băgat-o și pe Kate în nebunia voastră. Realizezi că avionul meu nu e făcut pentru asta, nu-i așa?

– Asta e ideea, replică el, pocnind din degete. Facem imposibilul, posibil. Nu te mai plânge, că ai o mie cinci sute de mile autonomie fluierând.

– Fluierând a pagubă poate, am bombănit.

Aruncă pe gât restul de cafea și plescăi din nou.

– Bună, de nota zece. O să facem din asta un ditamai evenimentul, o lume întreagă îți va urmări zborul pe internet, iar geniile de la marketing m-au asigurat că vor transforma totul într-o lovitură de imagine pentru companie. „Cu noi înconjuțați lumea fără să simțiți!”

– Sună penibil, dacă vrei părerea mea. Deci vorbești serios. De ce Mali și nu Senegal? Dakar e pe coastă, în timp ce Timbuktu e la o mie cinci sute de mile în interior. Sau de ce nu Casablanca?

– Ne-am gândit și noi la asta, dar la Timbuktu ai un

LIBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Ana Russe
Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRODAN, RADU

**Selah / Radu Prodan. - București : Siono Editura, 2024-
2 vol.**

ISBN 978-630-6509-50-8

Vol. 2. - 2024. - ISBN 978-630-6509-52-2

343.62

Radu Prodan

SELAH

Volumul II

SIONO
EDITURA
București, 2024

Această carte este dedicată tuturor Bărbaților și Femeilor de pe Pământ.

Această carte este dedicată tuturor Normalilor care își trăiesc fiecare zi prin luptă, fără să renunțe la identitatea de Om.

UNU

- Eu de-aici nu sar, am spus, făcând un pas înapoi.
- Laba instructorului mă opri net, ca un perete din beton.
- Ba da, zâmbi el, ca balaurul din poveste. O să sari.
- Vă rog... nu vreau. Vreau acasă, vă rog!

Am privit cu speranță spre celălalt instructor, cel cumsecade. Era așezat pe banca ce se întindea de-a lungul avionului și urmărea inexpressiv mica dramă ce se desfășura în fața lui, undeva sus, deasupra Lumii.

- Vreau acasă..., am scâncit, încercând să-l înduioșez.

– Uite ce e, spuse „Balaurul”. Sunt doar opt sute de metri, parașuta se deschide singură, n-are de ce să-ți fie frică. Aterizarea o știi, ai sărit de la patru metri de sute de ori deja, ai zeci de simulări la turn...

DOAR OPT SUTE DE METRI!!

Am privit cu coada ochiului în jos și-am simțit cum coaiele mi se ridică spre piept, odată cu un frison rece ca gheața.

Avionul intră într-un viraj larg, ocolind zona de salt. Curentul de aer ce pătrundea prin ușa deschisă mă izbi în față. Mi-am încleștat mâna pe rama de metal a ușii de parcă aș fi vrut s-o smulg din loc. Sub noi, cele câteva case de pe lângă aerodrom păreau mult prea mici ca să fie

în regulă...

– Haideți, dom' instructor, mai stăm mult după ăla??

Vocea ascuțită a Irinei mă făcu să tresar. Orice m-ar fi făcut să tresar atunci. M-am uitat urât la ea. Da, ce-i păsa ei... era cu doi ani mai mare decât mine, sărea la manual, învăța evoluția acrobatică, n-avea ea treabă...

Aveam paispe ani, așteptam să împlinesc cînșpe în câteva luni dar, la cum stăteau lucrurile, mă-ndoiam că-i mai apuc.

– S-a pișat pe el, hă-hă! răsese careva din spate.

*

Când văzusem, cu câteva luni în urmă, pe geamul biroului de înscrieri, un afiș frumos colorat înfățișând un parașutist curajos ce înfrunta înălțimile, am intrat fără să gândesc, de parcă ceva m-ar fi tras înăuntru.

– Bună ziua, spusesem timid.

Tipul de la birou, un chelios cu o față dură, mă privise suspicios pe deasupra ochelarilor.

– Vreau să mă înscriu la...

– Câți ani ai?

– Paispe...

– Ia arată-mi buletinul.

L-am scos din buzunar. Era nou-nouț, primit cu nici două luni în urmă.

Tipul îl răsfoise îndelung, privind când la poză, când la mine, de parcă se aștepta să nu fiu eu ăla.

– Parașută sau planor?

– Pofțiți...?

– La ce vrei? întrebuse, parcă scos din sărite.

– Ăăă...

– Parașută sau planor? Hai mai repede, că n-am vreme!

Nu era nici naiba în spatele meu la vreo coadă. Cum adică, n-avea vreme?

– Pa... parașută...

Mă privise atent câteva momente, apoi dăduse din umeri, azvârlindu-mi un formular.

– Îl completezi pe-ăsta, vii cu el semnat de un părinte, în partea de jos ai analizele medicale.

– A... analizele...?

Oftase de parcă ar fi avut de-a face cu un idiot.

– Medicină generală, oftalmologie, cardiologie, sânge. Le faci la policlinica sportivă, aduci formularul în cel mult cinci zile, altfel nu te încadrezi în grupa de anul ăsta. La revedere!

– La re...ve...

Ieșisem în stradă năuc, întrebându-mă în ce naiba intrasem și de ce. Am pornit încet spre casă, încercând să mă imaginez pe un afiș colorat, cu o privire de vultur, sfidând de sus înălțimile, dar mă vedeam mai curând o găină stingheră, ciupită de fund de vulpe, speriată de tot și toate.

După câteva zeci de metri mă întorsesem. Intrasem timid în birou. Tipul cu fața dură mă aștepta, cu buletinul meu în mâna întinsă.

– Mulțumesc...

Dăduse din cap de parcă toate nenorocirile lumii intraseră pe ușa odată cu mine. Luasem buletinul și mă strecurasem afară, de parcă făcusem vreo crimă.

Ajuns acasă, mă tot gândeam cum s-o conving pe maică-mea să semneze blestematul ăla de formular. Îl completasem frumos, cu litere de tipar, pregătindu-mă mental pentru o seară cu probleme. Nu c-ar fi fost prima dată, dar știam clar că nu va semna niciodată. Cu taică-meu n-aveam treabă, ăla aproape uitase de existența mea, așa că mi-ar fi semnat și formularul de eutanasiere – dacă ar fi trecut pe-acasă mai des.

După câteva ore în care mă holbasem la colecția uriașă de machete de avioane de pe dulap strânsă de la zece ani, ajunseseam la matura concluzie că ce nu știi n-are cum să te deranjeze, așa că am început să exersez semnătura maică-mii. Când am considerat că atinsesem un grad satisfăcător de acuratețe, am luat formularul și, cu mâna tremurând, l-am semnat frumos, după care l-am privit de la distanță, așa cum un pictor își privește ultimul tablou. Operă de artă, nu altceva. L-am împăturit atent și l-am îndesat într-un caiet, rugându-mă să n-o apuce pe maică-mea să-mi controleze caietele până nu termin și cu analizele. O făcea uneori, și când găsea desene pe ultimele pagini, îmi rupea caietele în bucăți, apoi mă puneă să le refac de la zero.

Analizele au mers repede, cu excepția sângelui unde, după ce asistenta mi-a scos acul din venă, am leșinat ca Julieta dacă ar fi auzit că Romeo se vede cu alta. Când am

deschis ochii, trei tipe erau deasupra mea, îmi dădeau palme, mă frecau cu spirt și se rugau de mine să deschid ochii. Viață, tată! Și-acum sunt la fel... mai bine lasă-mă să-mi fac singur o gaură-n venă cu vârful cuțitului și-ți dau sânge cât vrei, dar dacă te apropii de mine cu acul ăla oribil, pleci cu el înfipt în cap.

După ce-am dus înapoi formularul completat și „semnat de un părinte”, am ieșit în stradă, privind mândru Lumea, mirându-mă că nimeni nu se uită la mine cu venerație. Eram parașutist! Nimeni nu părea, însă, să vadă asta. Nici eu.

Tipul de la birou, același chelios antipatic, studiasse atent formularul privindu-mă, din când în când, cam suspicios, pe sub sprâncene, în timp ce eu mă gândeam doar la semnătura aia. Dacă se prinde? Transpiram ca un porc și-mi tremurau mâinile. Într-un târziu luase un perforator, prinsese foaia într-un dosar cu șină, îmi scrisese numele mare, pe copertă, apoi îmi înmânase un cartonaș.

– Te prezinți aici, în ziua menționată, pentru cursuri.

Se ridicase și-mi întinsese mâna, zâmbind pentru prima dată.

– Succes, puștiule! O să fii bine.

I-am strâns mâna, apoi am ieșit repede. Ce frumos, să-i pese cuiva.

– Haideți, dom' instructor, lăsați-ne să sărim!
protestase careva din coadă.

Curajoșii curului! gândisem. *Să vă văd în pragu' uși
dacă mai sunteți așa viteji!*

Nu eram singurul la primul salt, dar se părea că eram
singurul care n-avea ce căuta acolo. Am privit spre Ildikó,
iubirea mea secretă și neîmpărtașită, blondă și dulceică. Era
la rând, cu parașuta în spate, cu casca pe cap, privindu-mă
cu buzele strânse și cu ochii ăia albaștri mijiți a dispreț. Să
te ia naiba, Ildikó!

Fii bărbat, mă! am urlat mental. Aiurea. Făceam pe
mine, aia e. Cei opt sute de metri mă striveau psihic, de
jos în sus.

„Balaurul” rânji amabil.

– Așteaptă și alții să sară, mă informă el.

– Să sară ei atunci, m-am repezit, întinzând mâna spre
carabina cordului¹ parașutei, prinsă de cablul ce traversa
avionul.

Mă pocni peste mână de-am crezut că mi-o smulge din
loc.

– Nu merge așa, nu ești la Alimentara. Până nu sari tu,
nu sare nimeni.

– Da' nu vreau să sar...! Vreau jos, vreau acasă!

– O să ajungi jos, dar nu cu avionul. Avionul aterizează

¹ Coardă ce se prinde de cablul din avion, folosită pentru deschi-
derea automată a parașutei după patru secunde de la lansare. (n. aut.)

gol, asta-i regula. Hai, că nu-i greu. Fă un pas în afară și
gata, ești în aer. Am să sar după tine, dacă vrei și coborâm
împreună.

În aer? Adică cum? OPT SUTE DE METRI!? Adică
cum, să mă arunc în gol de la opt sute de metri? De ce??

– Fă-i vânt, spusese, blând, celălalt instructor, „cel
cumsecade”, încă așezat pe bancă.

Stai puțin... cum adică, fă-i vânt??

Înainte să-mi dau seama, „Balaurul” mă înhățase de
chingile laterale. Îmi încleștasem și cealaltă mână de rama
ușii, dar mă smulsese ca pe nimic și mă azvârlise cât colo.
Sub mine rânjea golul. Cred că zbierasem ca un iepuroi
gâtuit de vulpe dar, până să-mi vin în fire, ceva mă
smucise violent, scuturându-mi creierii. Începusem să
privesc în jur cu ochii holbați, într-o panică absolută, cu
pulsul la șase sute, așteptând să mor. În jurul meu era doar
nimicul și câțiva norișori, ceva mai sus. Mă zbătusem în
chingi ca într-o capcană, irațional. La un moment dat,
m-am prins că, totuși, mă simțeam bine. Privisem în sus.
Cupola parașutei era deasupra mea, deschisă, ocrotitoare.

Am sărit cu parașuta..., îmi trecuse prin minte. Am
căutat reflex cele două corzi colorate ce comandau
panourile² parașutei. Am tras timid de cea din stânga,
începând să mă rotesc. Apoi cea din dreapta, ceva mai
tare. Am tras de amândouă, simțind cum viteza de
coborâre scade. Apoi am început să râd ca un prost.

² Segmente mobile ale voalului, cu care se comandă traiectoria și
viteza parașutei (n. aut.)

Coarda dreapta. Coarda stânga. Coarda dreapta. Coarda stânga. Pământul se apropia încet. *Mai vreau!!*

– Punctul fix, ne spusese „Balaurul” înainte să urcăm în avion, arătând cu mâna spre un cerc cu diametrul de vreo zece metri, delimitat cu conuri portocalii. Cercul ăsta, încercați să aterizați în el. Dacă nu reușiți acum, nu e nici o problemă, dar așa învățați să pilotați parașuta.

Ce vă tot spun eu aici? Nu știi cum e până n-o faci. „Liber ca o pasăre,” spun unii. E mult mai mult de atât. Păsările zboară pentru că asta fac ele, habar n-au ce privilegiu au, dar să fii acolo, sus, să simți aerul cum curge pe lângă tine, să vezi Pământul de la înălțime și tu să atârni în aer ca un glob în bradul de Crăciun, e ceva ce nu se spune, ci se simte. La primul salt îți dai seama dacă ești făcut pentru asta sau nu, iar s-o faci doar ca să bifezi pe *feisbuc* că „ai sărit cu parașuta”, cum se face acum, e egal cu zero: nu ești parașutist, ești doar ceva care a sărit legat de instructor, de dragul unei experiențe sociale. La fel de bine poți să te urci pe bloc și să te uiți în jos de pe margine. Vax. Zborul e o boală incurabilă: ai făcut-o, nu te mai vindeci. Altfel, e un moft corporatist pentru cei care caută, disperați, modalități de „afirmare” într-o Lume plată, jalnică și fără perspective reale. Rahat.

N-are rost să vă mai spun că aterizasem mult în afara „punctului fix”, care era, oricum, cât toate zilele. La vreo douăzeci de metri de sol îmi amintisem ceea ce ne spusese instructorii: „Trageți de comenzi, reduceți viteza, aterizați flexând genunchii și țineți-i depărtați.

Dacă aveți vânt, vă rostogoliți pe lateral, apoi trageți spre voi suspantele³ de pe sol ca să stingeți voalura, altfel se umflă și vă poate trage cine știe unde.”

Patru metri pe secundă. Viteza standard de aterizare fără vânt, cu parașuta rotundă de antrenament AV-28. Echivalentul unei sărituri de la patru metri înălțime. Genunchii flexați, depărtați. Depărtați, da? Nu vrei ca rezerva prinsă pe abdomen să te lovească-n bot.

La cinci sau șase metri de sol am tras puternic de comenzi pentru a închide panourile voalurii. Patru metri pe secundă era cam mult, totuși. Am flexat genunchii, iar la impact am căzut în fund ca un bleg. Noroc că nu era vreun ciot acolo, că mă trezeam, probabil, fluturând mândru steagul cu curcubeul.

Am strâns febril parașuta, deși nu era pic de vânt, apoi m-am îndreptat spre zona de adunare. Mai erau vreo trei în aer, străduindu-se să ajungă în cercul marcat cu conuri. „Balaurul” era deja jos, supraveghind aterizările, notând ceva pe un carnețel. M-am apropiat încet, cu parașuta în brațe, împiedicându-mă de voalură, ca un bou, cu casca în mână, parcă așteptând o lovitură. El privea în sus și scria în carnețel. La un moment dat, coborî ochii spre mine.

– Spune.

Ce dracu’ să-i spun? Nici nu voiam să pară că-mi cer scuze. De ce dracu’ să-mi cer scuze??

– Ăăă...

Zâmbi.

³ Corzile ce susțin cupola parașutei (n. aut.)